

[Rahbek.]

Aarhus. Der omtales først et andet Forhold, men saa staar der længere nede i Notitsen:

„...og samtidig gøres opmærksom paa, at en Kollega“
— saa nævnes Navn og Adresse paa to Mænd i Aarhus —

„er slettet for Gæld til Fagforeningen“.
Og saa tilføjes der:

„Ingen af vore Medlemmer maa arbejde sammen med disse Kolleger.“
Se, her taler man hverken om fattige, syge eller gamle, og man nøjes ikke med at tage Medlemsretten fra dem; nej, man gaar endnu videre, thi man ved jo nok, hvad det vil sige, at ingen Fagforeningsmedlemmer maa arbejde sammen med de paagældende; det betyder nemlig, at man endogsaa gaar til økonomisk Forfølgelse.

Jeg forstaar i det hele taget ikke, hvorfor man fra socialdemokratisk Side Gang paa Gang under denne Sags Behandling har hævdet, at det var de allerfattigste, vi ønskede at fratage Valgretten. Thi Forholdet er jo det, at den personlige Skat, som det i dette Tilfælde drejer sig om, ikke er nogen Kopskat. Kommuneskatten bliver jo lignet i Forhold til vedkommendes Indkomst, og det er — i alt Fald i de Kommuner, jeg kender ude paa Landet —, saaledes at det Beløb, der bliver paalignet arbejdsløse, syge eller de allerfattigste i Kommuneskat, er ganske minimalt. Man plejer at paaligne disse Mennesker 2 Kr., og det at skulle præstere en Skat paa et Par Kroner tror jeg ikke i Almindelighed kan betyde nogen Hindring for Bevarelsen af deres Stemmeret. Nej, de Mennesker, her tages Sigte paa, er dem, der virkelig har en Indtægt, men som hellere vil bruge Pengene til andet end til Betaling af deres Skat. Og vor Lovgivning muliggør jo, at ikke saa ganske faa kan blive fri for denne Pligt. Jeg har her et Tilfælde fra de allersidste Dage, som paa udmærket Maade belyser, hvordan dette gaar til. Det drejer sig om en Mand med en fast Løn paa 2 800 Kr. — han er altsaa ikke af de allerbedst stillede, men heller ikke af de allerdaarligst stillede. Han staar i Restance med Kommuneskat for i alt 126 Kr. 63 Ø. Sognefogeden faar overdraget Udpantningen, men da han kommer og søger at faa Skatten betalt eller skal pante for Beløbet, erklærer Manden sig ude af Stand til at betale sin Skat, og samtidig udtaler han til Sognefogeden — for han har nemlig været med før —, at han forstaar ikke, at Fogeden kommer her og vil pante, for han maa vide, at der overhovedt ikke er noget at foretage Udpantning i, da han jo har Lov til at behol-

de ikke alene de nødvendige Gangklæder og Sengetøj, men tillige Møbler og Indbo til et Beløb af i alt 500 Kr. Jeg vil henstille til den højterede Justitsminister, som jeg ser er her til Stede, om der ikke ogsaa her er et Sted, hvor der bør tages Hensyn til Kronestigningen. Thi det pantefrie Minimum 500—800 Kr. er ikke nogen ganske lille Værdi. Det lader sig ikke gøre at vurdere de forskellige Effekter til deres Indkøbspris, thi naar Sognefogeden skal udpante, maa han regne med, hvad disse Ting kan indbringe ved Auktion, og da der sædvanligvis ved den Slags Tvangsauktioner ikke indkommer ret meget, kan et Indbo, hvis Værdi ansat til Auktionspris, ikke sættes højere end den for Udpantning fritagne Værdi, godt være et udmærket og fuldstændigt Indbo. Jeg tror, at der her er et Sted, hvor der var Grund til at foretage en Regulering i Henhold til den stedfundne Kronestigning. — Sognefogeden maatte give Manden Medhold. Vedkommende Effekter kunde ikke, naar de skulde sættes til Auktionspris, takseres højere end til 500 Kr. og det til Trods for, at det vedkommende Hjem var møbleret i Lighed med Landbohjem i Almindelighed. Sognefogeden gik saa videre for at se, om der ikke var noget andet, der kunde gøres Udpantning i. Derved fandt han et saa godt som nyt Jagtgevær; som Sognefogeden mente nok kunde sættes til en Værdi af 150 Kr.; men Manden foreviser saa en Købekontrakt, hvorefter Geværet er købt paa Kontrakt og først bliver Mandens Ejendom, naar hele Beløbet er betalt. Og akkurat ligesaadan gik det med to omtrent nye Cykler, ogsaa købt paa Kontrakt paa den Maade, at de først blev Mandens Ejendom, naar hele Beløbet var betalt; og naar man saa sørger for, at det sidste Beløb aldrig bliver betalt, er det jo en snild Maade, hvorpaa man kan undgaa, at der kan gøres Udlæg i det.

Nu ved jeg meget godt, at det Forhold, jeg her har omtalt, ikke kan ændres alene ved det foreliggende Forslag; men jeg tror ikke, nogen vil paastaa, at den Mand, her er Tale om, bør have Adgang til at udøve sin Valgret mod kun at betale en Brøkdæl af det skyldige Beløb. Jeg er ganske sikker paa, at en mindre erhvervsdrivende, som for Tiden maaske er langt daarligere stillet i økonomisk Henseende end denne Mand her, i alt Fald ikke vil finde, at det er retfærdigt. Han har nemlig ikke den samme Adgang til at unddrage sig Skattepligten, som den omtalte Mand har; for den mindre erhvervsdrivende vil det altid være nødvendigt, for at han overhovedet skal kunne drive Er-